

Tanrım, sana hamd olsun, bizlere başka insanlar olmadan da vakit öldürme imkanı verdin. Ruhumu onların esaretinden kurtardın ve telefonlara, bilgisayarlara ve sair eşyaya esir ettin. Bunlar, sen de bilirsin ki, efendi olarak hayli kalitesiz ve o sebeple beni özgürlüğe yaklaşıyor. Kim bir telefonun esiri olmaya yıllarca devam edebilir ki?

İnsanların eşyaya köle olduğundan bahsediyorlar: Efendi olarak eşyalar en basit ve sorunsuz cinsten sayılır. Kaçarsan kovalamıyor, seni öte dünyaya kadar takip etmiyorlar. Netler, bugün telefon olup, yarın sandalye olmuyorlar, neyse o kalmaya devam ediyorlar. Onlardan sıkılınca sana yeni ve güzel kelimeler bulup, bağımlılığına devam ettirmiyorlar. Telefonumun kölesi olsam da bu köleliği bitirmenin, insanların ve kavramların kölesi olmaya nazaran daha kolay olduğunu biliyorum. Belki bir gün telefonumdan uzaklaşıp özgür olurum.

İnsanların kölesi olmak daha zor olurdu. Bana itibar gösteterseler, onların arasından çıkamaz, onların hoşuna gidecek şeyler söylerdim. Oynamam gereken bir rol olurdu. Bu rolün hakkını vermek için bir eşyaya köle olmaktan çok daha fazla uğraşırdım. İnsanlar beni bir şekilde bilsin ve bu bildikleri iyi olsun diye taklalar atardım. Telefona takla atmıyorum, ona sadece sık sık bakıyorum. O da bana bakıyor.

Bir de kavramların köle olmak var, kitapların ve içindeki bilgilerin. Bu da zor, insanların kölesi olmaktan da zor. Bazı zamanlar bu ikisinin aynı şey olduğundan şüphe ettiğim oluyor ama hayır, kavramların kölesi olmak daha sinsice bir şey: Düşüncelerimizin içine sızmış ve bizi istedikleri gibi düşündüren kavramlar bunlar. Bunların kölesi olduğunda, insanın kurtulması herhalde imkansız. Sadece ölenlerin kavramlardan kurtulmaya imkanı var.